

KS. ANTONI ZAREMBA (1881-1934)

Urodził się 29 grudnia 1881 roku w Rogalinie. Był synem Jana, kasjera, i Ludwiki z domu Kokorniak. W 1901 roku zdał maturę w Gimnazjum św. Marii Magdaleny w Poznaniu, po czym studiował przez rok w Wyższej Szkole Handlowej w Lipsku. Rezygnując z tych studiów, wstąpił do Seminarium Duchownego w Poznaniu. Po przyjęciu 11 lutego 1906 roku święceń kapłańskich był kolejno wikariuszem w Rydzynie, Tucznie, w 1907 roku w Kcyni (gdzie uczył też religii w Seminarium Nauczycielskim) i od końca tegoż roku w Żninie.

Podczas strajku szkolnego jako wikariusz w Tucznie naraził się władzom pruskim z powodu wygłoszenia 18 kwietnia 1907 roku kazania o prześladowaniu Kościoła i popierania strajku oraz dlatego, że rozdawał rodzicom wnioski z żądaniem nauczania religii po polsku. Skazany został za to 7 czerwca 1907 roku przez sąd w Inowrocławiu na trzy miesiące fortecy. Karę odbył w twierdzy w Wisłoujściu (wg „Pracy”, w Świnoujściu). Przed rozprawą przeniesiono go do Kcyni, był tam po powrocie z więzienia witany owacyjnie przez tłumy parafian, a miasto przystrojono w girlandy. Swój pobyt wraz z innymi konfratrami w twierdzy opisał w kilku numerach tygodnika „Praca” w roku 1907.

W roku 1910 przeniesiony został do Inowrocławia. W 1911 roku mianowano go komendantem w Jeżewie. Podczas pobytu w Jeżewie udzielał się aktywnie w poznańskim ruchu spółdzielczym. W 1913 roku wybrano go do rady nadzorczej Banku Parcelacyjnego w Poznaniu, a w 1916 roku był już prezesem tejże rady. W Jeżewie przebudował i powiększył budynki gospodarcze i probostwo, ogroził murem kamiennym cmentarz. Patronował tam Katolickiemu Towarzystwu Robotników Polskich, liczącemu 60 członków w 1913 roku. W latach I wojny światowej często wyjeżdżał w celach duszpasterskich do skupisk polonijnych w Westfalii. W początkach niepodległości zachęcał młodzież do wstępowania do armii polskiej, a ogół społeczeństwa do ofiar na rzecz skarbu państwa.

W roku 1925 został proboszczem w Mchach, będąc także asesorem dekanalnym. Krótki czas był kapelanem wojskowym. Również na następnej placówce działał w spółdzielczości. Był w latach 1925-1934 prezesem rady nadzorczej Banku Ludowego w Mchach. Rozbudował probostwo w Mchach i zabudowania przyległe, sprawił dwa nowe dzwony i ufundował drogę krzyżową w kościele. Pracował gorliwie w różnych organizacjach, podnosząc ducha religijnego, m.in. był patronem Stowarzyszenia Młodych Polek. W 1931 roku podpisał protest opublikowany w prasie przeciwko osadzeniu w twierdzy brzeskiej opozycjonistów parlamentarnych. Od 1909 roku należał do Towarzystwa Abstynenckiego „Wyzwolenie”. Był też od 1916 roku członkiem Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Opublikował tekst *Powaga i zadanie rodziny chrześcijańskiej*, wydany w Poznaniu w 1912 roku.

Zmarł 16 września 1934 roku, krótko po nieszczęśliwym wypadku przy maneżu napędzającym młocarnię. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Mchach.